

[Morten Langa.]

lige netop den basis, som vi har diskuteret det på, nemlig hensynet til de små partier, og over i en form, som jeg synes var sundere, nemlig et personligt initiativ, som kunne tages fra den ene eller den anden side. Jeg vil mene, at set under den brede synsvinkel kunne vi få en levende og interessant parlamentarisk debat på en lang række punkter, som regeringen måske ikke egentlig havde lyst til at tage frem, og som andre måske kunne have lyst til at føre frem i en form, som kunne klæde dette ting.

Jeg siger ikke dette for at give ubetinget tilslutning til forslaget, som det foreligger, men blot for at sige, at det rører ved en problemstilling, som jeg tror i virkeligheden kan føres betydelig videre. Jeg vil nærmest sige, hvis jeg skal veje det på nuværende tidspunkt, at jeg kunne ønske flere andre ændringer i forretningsordenen, og vi kunne godt tage noget mere med, når vi endelig ser på det.

Der er blot ét hensyn at tage, og det er faktisk det eneste, der bekymrer mig. Det er dette: om vi risikerer at få en sådan form for udvalgsarbejde, at det virkelige udvalgsarbejde bliver forlagt til andre steder her i huset. Hvis det bliver til, at udvalgene på den ene eller den anden måde bliver sammensat sådan, at de, skal vi sige ledende figurer i udvalget mener, det er rigtigt at tage de egentlige forhandlinger et andet sted, så kommer vi ind i en form, som er højst uheldig. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at den slags hænder. Det sker jo, at der bliver spist middag på Langelinie, og det er naturligvis heller ikke ulovligt; men jeg tror, man kan fastholde uden at gå nogen for nær, at det er dog betegnet som en god og hyppigst fastholdt skik, at de egentlige forhandlinger foregår i udvalget. Jeg ville være betænkelig ved en hvilken som helst ændring i forretningsordenen, som får udvalgene til at være en formel ting og de reelle forhandlinger til at ligge et andet sted.

Jeg vil gerne, at vi under diskussionen af dette forslag, når det bliver behandlet i et udvalg — hvor det ikke ville undre mig, om det ærede medlem hr. Iver Poulsen viste sig — med alvor og omhu afvejer, hvorledes stillingen vil være blandt folke-

tingets partier, om man vil kunne regne med, at udvalgsbehandlingen fortsat vil være reel; i så fald vil jeg kunne støtte det ærede medlem hr. Iver Poulsens forslag. Men hvis der er betydelig grund til at tro, at udvalgsbehandlingen ved forslagets vedtagelse flyttes andetsteds hen, er jeg bekymret, og så tror jeg nok, der er en lang række andre bekymringer, vi kan diskutere ved denne lejlighed.

Med denne betingede velvilje vil jeg udtale håb om, at forslaget ikke bliver stående alene, men måske kan danne optakten til en debat vedrørende arbejdsformen og forretningsordenen, som sandelig trænger til at blive fileet af adskillige steder, så at vi også andre steder kan få fornyelser ind, hvad der jo er en forholdsvis sjælden ting i dette høje ting.

Ordføreren for forslagsstillerne (Iver Poulsen): Jeg vil gerne takke for den forholdsvis velvillige modtagelse, vort forslag har fået, og for den forståelse, det tilsyneladende har mødt fra alle sider.

Det ærede medlem hr. Harald Nielsen henviste til, at de uafhængige jo havde fået lov til at møde op i udvalget, der behandlede loven om ministeransvar. Jeg har gentagne gange sagt — og jeg vil gerne understrege det her — at vi fik lov at møde op 2 gange i en aftalt tidsperiode; dette har ikke noget som helst at gøre med en forhandling eller en drøftelse, og det har ikke været sådan, at vi på nogen måde kunne sætte os ind i, hvad andre mente om den sag, eller få lov til virkelig at give udtryk for, hvad vi selv mente om den sag.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var også velvillig, og det var jeg meget glad for, men det var navnlig vedrørende første del af vort forslag. Anden del var det ærede medlem mere betænkelig ved; der skulle vi efter hans opfattelse være mere forsigtige. Ja men forholdet er jo det, at den ret, som vi nu gerne vil have fastslået i forretningsordenen, har udvalgene allerede ifølge en betænkning fra udvalget for foretningsordenen afgivet den 10. december 1953, hvor det netop fastslås, at man antager, at udvalgene har den særlige ret til at tilkalde et ikke-udvalgsberettiget medlem af folketinget. Udvalget har denne ret, og vi synes bare, at bestemmelsen skal stå i forretningsordenen. Jeg